

AZMETTİRİCİ YAZAR

<http://www.kandildergisi.com/2012/08/azmettirici-yazar/>

[HALİL İBRAHİM ÖZTURK](#) TARİH: Ağustos 2012 > [23. Sayı](#), [HİKAYE](#) | [1 Yorum](#)

Tarihî kütüphanenin rafındaki bir öykü kitabının ikinci çoğul şahsa hitaben emir cümlesi ismine karşı koyamadım ve yazarın dediğini yaptım: *Bu Kitabı Çalın!* Arkamda tüm heybetiyle duran güvenliğim gözü önünde bunu yapabildiğime önce şaşırıp, haliyle heyecanlandım ama mağrurluğum evlere şenlikti. Güvenlikteki en ufak farkındalık dahi, üste çıkan işbirliğimle bana karşı haksızlığı sonrası hüsrarla son bulacaktı. Fakat bunları hesaba katmanın beyhüde bir çaba olduğu, su götürmez bir şekilde ortadaydı: Güvenlik ayakta uyuyordu. İşlevi, uçsuz bucaksız bir tarlada kargaların önce çekinerek yaklaştığı, sonra rüzgârın kesildiği bir anda cansız bir varlık olduğu anlaşılan korkuluktan farksızdı. Korkuluktan bihaber Murat Gülsoy'un hayal gücünün ürünü, benim gerçekleştirdiğim bir maceraydı: Onun hikâyesi artık çantamdaydı.

Hesapta bu akşam vaktinde kütüphane kapanana kadar burada vaktimi geçirecektim. Tesadüf eseri adımımı attım içeri, raflar dolusu kitaplar arasında yine aynı şekilde tesadüfen rastladım bu öykü kitabına. Şimdi yazarın telkinine uymuş olmakla biran önce uzaklaşmalıydım buradan. Çünkü çalma eylemi gerçekleşen yerden anında uzaklaşılmalıydı.

Kitabın adı, bana hitap ediyordu. Hayır, “çalın” diyordu. Bir tek bana değil. Öyleyse ben neden çalayımıydı? Zaten fiiliyata geçirdiğim de söylenemezdi. Hâlâ kütüphanenin içerisindeydim, raftan bir kitap seçmiş ve birazdan okuma salonuna geçip raftan aldığım kitabı inceleyip, yazarın dünyasına dalacak bir okuyucuydum. Öyle de yaptım. Her okuduğum kitabın telkinlerini gerçekleştirmiş olsaydım; belki de şimdi bir vejetaryen olabilirdim, ya da bir intihar bombacısı ve hatta kumarbaz dahi olabilirdim –pekâlâ hırsız olabileceğim gibi. Mamafih ben bir hırsız değildim ama kütüphaneye ait bu kitabın benim çantamda işi neydi? Aslında buna tam olarak hırsızlık demek de doğru değildi. Hırsızlık, başka birine ait bir eşyanın rızası alınmadan el koyulması ve geri ona verilmemesi gibi bir şeydi. Evvelâ bu kitap kime aitti? Burası meçhul ve geri kütüphaneye getirip aldığım gibi yerine koymayacağım ne malumdu? Bu gece bitirirdim, yarın doğruca kütüphaneye gelirdim ve kitabı yerine koyardım. Ya buradan çıkarken kitabı ödün(ç)aldığım anlaşılırsaydı. Hayır! Pekâlâ, burada okuyabilirdim ve yarın gelip kaldığım yerden devam edebilirdim. Hemen bir okuma salonunu gözüme kestirip, tavanın tam ortasında ışıltılı dev avizenin altında ceketimi astığım sandalyeye oturur, çantamı ayaklarımın ucuna bırakabilirdim. Geniş, işlemeli oval bir masada tek başıma olmanın verdiği güvenle bacak bacak üstüne dahi atardım, elimdeki kitabın anında esiri olurum. Ama olayların böyle gelişmesine irade gösteremedim. Kütüphaneye ait bu kitabın bulunduğu çantamı elimle kalçama yaslayarak endişeli bir halde kapıya yöneldim.

Kitaplar, çok etkili bir araç: Romanlar ve hikâyeler. Ziya Gökalp bir gün okuduğu bir romanla ahlakı değişince şöyle demiş olmalı: “Ah romancılar! Bugün siz elinizdeki kuvveti bilseydiniz az zamanda memleketin ahlakını değiştirebilirdiniz.” Büyük bir merak konusudur: Gökalp, hangi romanla değişen ahlakı üzerine bu sözü sarf etmiştir? Bu başarı hangi yazara ve o yazarın hangi kitabına aittir? Zira ben, Murat Gülsoy'u okumadan dahi, kitabının adıyla ahlakım değişti. Ziya Gökalp'in etkilendiği yazar Murat Gülsoy kadar başarılı mıydı ki veya Ziya Gökalp benim kadar iradesiz miydi ki -potansiyel bir hırsız olmam dışında?

Bu bir suç olmalı. Evet! Ve dahi Murat Gülsoy, toplumu suça teşvik etmekten on yıllarca mahkûm edilmeli. Sonra yazarlar mahkûm ediliyor diyerek on binler meydanlara doluşmalı. Meydanlara insan nakliyatını gerçekleştiren onlarca emekçinin eli bu sayede para, gözü yolcu görmeli. Ve herkes Murat Gülsoy'un kitabını çalmalı. Böylelikle yayınevi batmalı. Evet, yayınevi kesinlikle batmalı. Paragöz yayınevleri batmalı. Tabii ben de bu durumdan yırtmamalıyım. Cezam neyse çekmeliyim. Gözaltına

alınıp bir nezarethane ile tanışmalı, kısa hayatımda bu tecrübeyi yaşamalı, sonrasında tutuklanmak üzere mahkemeye çıkartılmalıyım.

Murat Gülsoy benim azmettiricim olarak mübaşir tarafından mahkeme huzuruna çağırılmalı.

- Murat Gülsoy! Murat Gülsoy! Duruşmaya...

Takım elbisesi ile içeri girip tam önüme gelmeli. Hakim Bey, Murat Gülsoy'a "Hayatımda gördüğüm en azimli azmettiricisin. Azmetmiş kitap dahi yazmışsın, hiç üşenmedin mi evladım?" diye sorduğunda Murat Gülsoy arkasını dönüp şaşkın yüz ifadesiyle bana baktığında ona pişkin bir suratla gülümsemeliyim ve "Kitabınızı beğendim!" demeliyim. Hakim, o sırada "Susuuun!" diye bağırıp elindeki ne idüğü belirsiz çekiçle kürsünün üzerine darbeler indirirken "Hocam, dersle alakalı ama!" dediğimde mahkeme salonuna Amerikan talk show programlarına has gülme efekti yayılmalı ve Hakim Bey'in de suratında gülücükler açılmalı ki her şey tatlıya bağlansın. Yoksa Kütüphane Müdürü başta olmak üzere herkesin başına ördüğüm bu çorap yaz günü pişik yapabilir, bu da eczanelerin pişik kremi satmasına yol açabilir. Bu açıdan bakıldığında eczacıların işi görüldüğü için durum pek de vahim sayılmaz ama tutuklanmanın fevkalâde vahim olduğu tartışma konusu dahi edilemez.

Ama velev ki tutuklandım; tutuklandığım zaman ekmek devletten su devletten yaşarken koğuş ağasının bana yönelttiği soruya binaen suçumun kitap çalmak olduğunu söyleyerek ne kadar entelektüel olduğumu başta koğuş ağası olmak üzere tüm koğuş sakinlerine hissettirmeliyim. Aksi takdirde koğuşun tüm pis işlerini bana yaptırırlar. Bir entelektüelin yemek yapıp bulaşık yıkamayacağını, yerleri paspaslayıp tuvalet temizlemeyeceğini herkes bilir. Onlar da bilmiyorsa bir entelektüelin en iyi yaptığı şey olan etrafındakileri bilinçlendirme işini layıkıyla yerine getirmeli ve üzerime vazife olan işleri yapmalıyım. Elimin mürekkebiyle asla ve kat'a koğuşun günlük avam işlerine müdahale etmemeliyim, yerimi bilip ona göre hareket etmeliyim.

Bundan evvel başımı biran önce yerden kaldırıp normal bir şekilde kapıdan çıkmalıyım ki tüm bunlar gerçekleşmesin. Güvenlik görevlisine "Yakşamlar!" deyip bir hırsız olmadığımı, kütüphanede saatlerdir kitaplarla haşır neşir olmaktan gözlerimin yorulduğunu ona bezgin bakışlarımla aksettirdim ve yavaş adımlarla aşağı doğru aşındırmak üzere kütüphanenin tarihî taş merdivenlerine yöneldim.

Kapı önüne konulan Tanpınar büstüne dönerek dedim ki:

- Siz romancılar elinizdeki kuvveti bilseydiniz bu kadar sefalet içinde yaşamazdınız!